Lietas Nr. 110018314
Lietas arhīva Nr. 106AA-0044-15/6

S P R I E D U M S

Aizkrauklē 2015.gada 2.aprīlī

Zemgales apgabaltiesa
tiesnesis referents V.Sprudzāns
tiesneši E.Lenšs un V.Donāns

sakarā ar /pers. A/ apelācijas sūdzību apelācijas kārtībā rakstveida procesā 2015.gada 1.aprīlī izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kurā ar Bauskas rajona tiesas 2015.gada 14.janvāra spriedumu atstāts negrozīts Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes priekšnieka vietnieka /Valsts amatpersona/ 2014.gada 4.septembra lēmums Nr.511/14 „Par apstrīdēto lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.PF289230", bet /pers. A/ sūdzība noraidīta.

Izskatot lietu rakstveida procesā, apelācijas instances tiesa

n o s k a i d r o j a

2014.gada 23.jūlijā Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja (turpmāk tekstā VP ZRP KPB) Patruļpolicijas nodaļas patruļdienesta rotas jaunākais inspektors Valsts amatpersona sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PF289230, kurā norādīts, ka 2014.gada 23.jūlijā plkst.13.50 pa ceļu Sloka-Talsi 26.km virzienā no Slokas /pers. A/ vadīja pasažieru automašīnu „Audi A4 Avant" ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ ar fiksēto braukšanas ātrumu 92 km/h pie maksimāli atļautā kustības ātruma 50 km/h, ceļa zīmes Nr.518 „Apšuciems" (apdzīvotas vietas sākums) darbības zonā. Ātrums fiksēts ar video radaru „Genesis II Select" Nr.G2S Nr.18645, iespējamā kļūda $^{+}_{-}$ 3%, ātrums pārsniegts par 39 km/h. Transportlīdzekļa vadītājs atstāja vadītāja vietu, kad transportlīdzeklis tika apturēts pēc policijas darbinieka pieprasījuma. Tādējādi /pers. A/ pārkāpis Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 114., 39.8.punktu, konstatēts, ka /pers. A/ ir izdarījis Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – LAPK) 149.^{8}panta 10.daļā un 149.^{4}panta 8.daļā paredzētos pārkāpumus un transportlīdzekļa vadītājam uzlikts naudas sods 85,00 *euro* (astoņdesmit pieci *euro*) apmērā *(lietas 19.lapa)*.

/pers. A/, iesniedzot sūdzību VP ZRP priekšniekam, apstrīdēja administratīvo aktu Nr.PF289230 *(lietas 16.lapa)*.

Ar VP ZRP priekšnieka vietnieka /Valsts amatpersona/ 2014.gada 4.septembra lēmumu VP ZRP KPB Patruļpolicijas nodaļas Patruļdienesta rotas jaunākā inspektora Valsts amatpersona 2014.gada 23.jūlija lēmums /pers. A/ administratīvā pārkāpuma lietā Nr.PF289230 atstāts spēkā negrozīts un /pers. A/ sūdzība noraidīta *(lietas 11.-15.lapa)*.

Par VP ZRP priekšnieka vietnieka lēmumu sūdzību /pers. A/ iesniedza Bauskas rajona tiesā *(lietas 3.lapa)*.

Ar Bauskas rajona tiesas 2015.gada 14.janvāra spriedumu atstāts negrozīts Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes priekšnieka vietnieka /Valsts amatpersona/ 2014.gada 4.septembra lēmums Nr.511/14 „Par apstrīdēto lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.PF289230", bet

/pers. A/ sūdzība noraidīta *(lietas 36.-48.lapa)*.

Par šo spriedumu apelācijas sūdzību iesniedzis /pers. A/, lūdzot atcelt to kā nepamatotu un lietvedību izbeigt. Sūdzībā norādīts, ka konkrētajā gadījumā neesot strīda, ka 2014.gada 23.jūlijā, iespējams, plkst.13.50 viņš vadījis transportlīdzekli „Audi A4 Avant" ar reģistrācijas numuru/TL numurs/, bet uzskatot, ka nav pārkāpis ne pieļauto braukšanas ātrumu, ne veicis citas prettiesiskas darbības, kas norādītas administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PF289230. Lietā neesot pierādījumu, ka apstādināšanas vieta būtu tieši ceļš Sloka-Talsi 26.km un ka šajā posmā viņš būtu vadījis transportlīdzekli, pārkāpjot atļauto braukšanas ātrumu. Administratīvā pārkāpuma protokolā un lēmumos tiekot norādīts, ka esot pārkāpis CSN 114. un 39.8.punktu prasības, par ko atbildība paredzēta LAPK 149.^{8}panta 10.daļā un 149.^{4}panta 8.daļā. CSN 114.punkts nosakot, ka apdzīvotās vietās visu transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 50 km/h. LAPK 149.^{8}panta 9.daļa nosakot, ka par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 31 kilometra stundā līdz 40 kilometriem stundā ar motocikliem, tricikliem, kvadracikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 tonnas. Savukārt 10.daļa nosakot, ka par šā panta 9.daļā paredzēto pārkāpumu, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528.ceļa zīmi „Dzīvojamā zona", - uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam astoņdesmit piecu *euro* apmērā. Neesot strīda par to, ka Ceļu satiksmes likumā (turpmāk tekstā – CSL) 19.panta 1.daļā un 25.panta 3.daļā ir noteikts, ka ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, CSN un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, un jārīkojas tā, lai neradītu satiksmei bīstamas vai satiksmei traucējošas situācijas un nenodarītu zaudējumus. Kā arī neesot strīda par to, ka apdzīvotās vietās ir noteikts braukšanas maksimālais ātrums, bet konkrētajā gadījumā viņš neesot pārkāpis minēto normu prasības. CSN 39.8.punkts nosakot, ka transportlīdzekļa vadītājam aizliegts bez uzaicinājuma atstāt transportlīdzekļa vadītāja vietu, ja transportlīdzeklis apturēts pēc policijas darbinieka vai robežsarga pieprasījuma. LAPK 149.^{4}panta 8.daļa nosakot, ka par transportlīdzekļa vadītāja vai pasažiera vietas atstāšanu bez uzaicinājuma, ja transportlīdzeklis apturēts pēc policijas darbinieka vai robežsarga pieprasījuma, - izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam vai pasažierim septiņu *euro* apmērā. Gan administratīvā pārkāpuma protokolā, gan Zemgales reģiona pārvaldes lēmumā Nr.511/14, gan Bauskas rajona tiesas spriedumā esot rūpīgi analizēti viņa pienākumi, bet neesot atzīts, ka viņam ir arī normatīvajos aktos noteiktās tiesības, kuras esot pārkāptas, un policijas darbiniekiem ir savi pienākumi, kas konkrētajā gadījumā neesot pildīti vai pildīti nolaidīgi. Viņš atkārtoti varot apgalvot, ka ceļu policijas darbinieks, apturot viņa transportlīdzekli, precīzi neizskaidrojis apturēšanas iemeslu, t.i., neizskaidroja, ka esot braucis ar 92 km/h ātrumu, un tas viņam neesot ticis uzrādīts. Pēc policijas darbinieka attieksmes un savu pienākumu nepienācīgas pildīšanas izteicis lūgumu uzzināt policijas darbinieka vārdu, uzvārdu un amatu, ko ceļu policijas darbinieks neesot izdarījis. Policijas darbinieks, kas faktiski veicis visas darbības, bijis /Valsts amatpersona/. Iepazīstoties ar minēto lēmumu, viņš konstatējis, ka šis policijas darbinieks ir sniedzis, iespējams, apzināti nepatiesas liecības savā ziņojumā, proti, norādot, ka viņš neesot prasījis nosaukt viņa vārdu, uzvārdu un amatu, ka neesot prasījis uzrādīt braukšanas ātrumu, kā arī sniedzis citas nepatiesas ziņas. Nepasakot apturēšanas iemeslu un nenosaucot savu vārdu un uzvārdu, policijas darbinieks apzināti pārkāpis CSN 9.punktu, kā arī Valsts policijas 2010.gada 22.februāra noteikumu Nr.5 78.punkta prasības. Apzinātība izpaužoties tajā apstāklī, ka, lai veiktu savu darba pienākumu, policijas darbinieks tiek iepazīstināts ar savu darbu pienākumiem un rīcību, par ko iespējams ir arī policijas darbinieku paraksts par pienākumu un rīcības izskaidrošanu. Turklāt, minētais policijas darbinieks viņam neesot piedāvājis iepazīties ar konstatēto ātruma mērījumu un ziņojumā norādītais, ka esot atteicies no skatīšanās esot nepatiesība. Kā jau norādījis, tad vēlme iepazīties ar apturēšanas iemesliem un to pierādījumiem ir bijusi jau no paša apturēšanas brīža. Zemgales reģiona pārvaldes lēmumā izteikts apgalvojums, ka „iestādes ieskatā nav iespējams rast skaidrojumu tam, kāpēc policijas darbinieki būtu ieinteresēti apturēt tieši pieteicēja vadīto automašīnu, ja tā brauca ar atļauto ātrumu, sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu un sniegt apzināti nepatiesus dienesta ziņojumus. Iestāde uzskata, ka pieteicēja iesniegumā minētie paskaidrojumi par faktiskajiem apstākļiem neatbilst īstenībai un ir sniegti ar nolūku izvairīties no administratīvās atbildības." Minētie apgalvojumi esot vispārīgi, nekorekti un vērsti tikai uz savu darbinieku rīcības attaisnošanu sekojošu iemeslu dēļ. Jau savā lēmumā Zemgales reģiona pārvalde

norādījusi, ka viņam ir sastādīti protokoli un esot iepriekš administratīvi sodīts, tai skaitā par ātruma pārsniegšanu, kam viņš piekrītot, bet, ja esot bijis vainīgs, tad esot atzinis savu vainu un saņēmis sev pelnīto sodu. Konkrētā gadījumā viņš savu vainu neesot atzinis jau no paša sākuma un neatzīstot arī šobrīd. Konkrētajā gadījumā viņš vēloties, lai lietu izskata objektīvi un taisnīgi. Uzskatot, ka policijas darbinieks /Valsts amatpersona/, uzzinot, ka ir iesniegta sūdzība par viņa pieņemto lēmumu, iespējams, lai izvairītos no jebkādas atbildības par savas darbības prettiesiskumu vai neprofesionalitāti, ir sastādījis tāda veida ziņojumu, kas ir atreferēts lēmumā. Minētais esot pietiekami svarīgs arguments, lai pasargātu sevi no nevajadzīgām represijām, kas var iestāties, ja būtu ierosināta dienesta pārbaude. Faktiski, policijas darbinieks /Valsts amatpersona/ 2014.gada 23.jūlijā neesot savācis pietiekamus pierādījumus, kuri būtu par pamatu izdarīt secinājumus, ka viņš pārkāpis atļauto braukšanas ātrumu. Faktiski 2014.gada 23.jūlijā lēmums ticis pieņemts tikai uz administratīvā pārkāpuma protokola un viņa paskaidrojuma, kur viņš savu vainu nav atzinis, pamata. Citu pierādījumu lietā neesot bijis un šobrīd arī neesot, kas norādot uz to, ka policijas darbinieks vispusīgi, pilnīgi un objektīvi nav noskaidrojis lietas apstākļus un nav izlēmis šo jautājumu saskaņā ar jautājumu regulējošajiem normatīvajiem aktiem. Viņa pienākums neesot pierādīt savu nevainīgumu, bet policijas darbiniekam bijis jāpierāda viņa vainīgums. Turklāt, nevarot piekrist tiesas apgalvojumam, ka „(..) policijas darbiniekam kā amatpersonai, kurai ir tiesības pieņemt lēmumu, nav pienākums pirms lēmuma pieņemšanas sastādīt rakstveida ziņojumu par konstatētajiem faktiem, ko izmantot kā pierādījumu lēmuma pieņemšanai (..)", jo kā jau ticis norādīts, bez administratīvā pārkāpuma protokola, kurā esot norādes, ka viņš šiem faktiem nepiekrīt, citu pierādījumu lietā neesot. LAPK 7.pants nosakot, ka nevienam nevar piemērot ietekmēšanas līdzekli par administratīvo pārkāpumu citādi kā uz likuma pamata un likumā noteiktā kārtībā, un lietvedība par administratīvajiem pārkāpumiem veicama, stingri ievērojot likumību. LAPK 243.pants paredzot, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras LAPK paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izspriešanā. Kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem, iegūtie fakti vai ziņas jāvērtē kopumā un savstarpējā sakarībā. Viens no būtiskiem nosacījumiem, kas nodrošina likumības ievērošanu, esot pietiekamu un likumā atļautu pierādījumu iegūšana. Tikai uz likumā noteiktajā kārtībā iegūtiem pierādījumiem esot pamats izdarīt secinājumu par prettiesiskas un administratīvi sodāmas rīcības esamību tās personas darbībās, par kuras saukšanu pie administratīvās atbildības tiek lemts. Ceļu policijai esot pienākums uzrādīt radara mērījumu. Lai arī ātruma mērierīces rādījuma uzrādīšana tiesību normās neesot paredzēta kā obligāts nosacījums, tomēr, ja persona izsaka policijas darbiniekam uzreiz pēc apturēšanas šaubas par fiksētā ātruma pareizību, policijas darbiniekam būtu lietderīgi uzreiz pēc transportlīdzekļa apturēšanas uzrādīt personai mēraparāta mērījumu ar fiksēto ātrumu, lai izslēgtu personas šaubas par mēraparāta fiksēto braukšanas ātrumu *(sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 29.marta lēmumu lietā Nr.SKA-226/2007).* Tiesai, ņemot vērā, ka jau no administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas brīža viņš konsekventi norādījis, ka radara mērījums netika uzrādīts, bijis jātic viņa sniegtajiem paskaidrojumiem. Turklāt, šo faktu varot pierādīt arī liecinieki, kuri bijuši klāt apturēšanas brīdī, ko ne iestāde, ne tiesa neesot nopratinājusi. Viņš savā sūdzībā norādījis, ka viņa transportlīdzeklī atradušās vēl personas, kuras redzējušas notiekošo un kuras šajā strīda gadījumā policijas darbinieki pat neesot mēģinājuši uzklausīt un nopratināt kā lieciniekus, lai varētu izlemt jautājumu taisnīgi un objektīvi pēc būtības. Viņam neesot ticis izskaidrots, ka viņam ir pienākums aicināt uz tiesas sēdi lieciniekus, jo uzskatījis, ka sūdzībā norādītie apstākļi ir pietiekami atzīt policijas lēmumu par nelikumīgu, jo viņa sūdzība bijusi balstīta uz judikatūru, kas nepieļauj viņa atzīšanu par vainīgu. Tiesai bijis jāizskaidro sekas, kādas iestājas, ja viņš lieciniekus neaicina. Turklāt konkrētajā lietā tiesa varējusi nozīmēt atklātu tiesu lietu izskatīšanai. Iepazīstoties ar Bauskas rajona tiesas spriedumu, atrodot, ka esot bezspēcīgs savu interešu aizsardzībā, jo tiekot ticēts tikai policijas darbiniekiem. Vēloties pieminēt tiesu judikatūrā izteiktās atziņas, kas izteiktas Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijas 2014.gada 22.oktobra lietā Nr.128035214, lietas arhīva Nr.104AA-0998-14/7, kur esot minēts sekojošais „ (..) ja persona patiešām nav vainīga, tad tā ir ieinteresēta uzreiz tūlīt pēc pārkāpuma sniegt patieso lietas apstākļu izklāstu sīkā paskaidrojumā. Sniegt paskaidrojumus ir personas tiesības, ja viņš tās neizmanto, tad vēlāk vairs nevar atsaukties uz saviem pirmajiem paskaidrojumiem. Vislielākā

ticamība ir dodama tieši pirmajiem paskaidrojumiem, kamēr personai vēl nav bijis laika izdomāt sev izdevīgāku versiju.” Šādas pašas atziņas esot norādītas arī Vidzemes apgabaltiesas 2014.gada 4.novembra lēmumā lietā Nr.108001814, lietas arhīva Nr.105AA-0074-14/9. Policijas darbinieku ziņojumi, kas sastādīti tikai 2014.gada 15.augustā nevarot atainot un neatainojot pareizo lietas norisi un neesot ņemami vērā. Šādas atziņas esot izteiktas arī judikatūrā, proti, Latgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2013.gada 27.decembra spriedumā lietā Nr.12025613, kur cita starpā esot norādīts, ka tiek apšaubīta policijas darbinieku ziņojumu patiesība, kas ir pieņemta ilgāku laiku pēc notikuma. Pierādīšanas pienākums esot institūcijai (amatpersonai), kas nav pierādījusi viņa vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. Turklāt, no lēmuma esot redzams, ka tikai viens no policijas darbiniekiem, proti, /Valsts amatpersona/, kurš bijis veicis nelikumīgās darbības, brīnumainā kārtībā atcerējās visas dienas notikumu sīkumos, bet otra policijas darbiniece neesot bijusi tik pārliecināta un par lietas faktiskajiem apstākļiem vispār neko neesot liecinājusi. Turklāt, no ziņojumiem esot redzams, ka ziņojumos norādīti atšķirīgi video radari un pārkāpuma vieta, proti, /Valsts amatpersona/ norādot video radaru Genesis 2 Select Nr.G2S 18645 un pārkāpuma vietu apdzīvota vieta „Apšuciems”, bet /Valsts amatpersona/ norāda video radaru Genesis 2 Select Nr.G2S un pārkāpuma vietu apdzīvotas vietas sākums „Apšuciems”. Minētie ziņojumi esot atšķirīgi un faktiski liekot izdarīt secinājumus, ka patrulēšanas vieta ir bijusi tur, kur krasi mainās braukšanas ātrums, proti, apdzīvotas vietas sākumā, kas nav pieļaujama. Policijas darbinieku kļūdas konstatētas arī citos tiesu nolēmumos, piemēram, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijas 2014.gada 11.jūlija spriedumā, lietā Nr.127034713, kur arī ir konstatētas nepilnības, kas faktiski norādot uz policijas darbinieku neprofesionālo darbību un pierādīšanas pienākuma nepildīšanu, kā rezultātā nav pierādītas personas darbības administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. Minētās judikatūras atziņas Bauskas rajona tiesa neesot ņēmusi vērā, pieņemot savu spriedumu. Vidzemes apgabaltiesas 2014.gada 4.novembra lēmumā lietā Nr.108001814, lietas arhīva Nr.105AA-0074-14/9 esot analizēta līdzīga situācija, proti, tiesas spriedumā minēts sekojošais: kā redzams no /pers. B/ paskaidrojuma notikuma vietā (lietas 19.lapa), tad viņš ir sniedzis ļoti detalizētus paskaidrojumus par notikumu, tajā skaitā paskaidrojis, ka gan pirms viņa, gan aiz viņa brauca automašīnas tajā pašā virzienā. Kā norādījusi LR Administratīvā apgabaltiesa savā 2009.gada 15.decembra spriedumā (lieta Nr. A42499107): **„**(..) ja persona patiešām nav vainīga, tad tā ir ieinteresēta uzreiz tūlīt pēc pārkāpuma sniegt patieso lietas apstākļu izklāstu sīkā paskaidrojumā. Sniegt paskaidrojumus ir personas tiesības, ja viņa tās neizmanto, tad vēlāk vairs nevar atsaukties uz saviem pirmajiem paskaidrojumiem. Vislielākā ticamība ir dodama tieši pirmajiem paskaidrojumiem, kamēr personai vēl nav bijis laika izdomāt sev izdevīgāku versiju. Savukārt /Valsts amatpersona/ ziņojums rakstīts 20.03.14. (lietas 15.lapa), t.i., mēnesi pēc notikuma. Novērtējot abus ziņojumus, tiesu kolēģija secina, ka abi ziņojumi ir identiski gan pēc satura, gan pēc formas (pēc rindkopu un vārdu izvietojuma tekstā), kas tiesas kolēģijas ieskatā varēja rasties /Valsts amatpersona/ pārkopējot /Valsts amatpersona/ ziņojumu un tā tekstā izmainot vienīgi uzvārdus – /Valsts amatpersona/vietā ierakstot savu uzvārdu. Apelācijas sūdzībā pamatoti norādīts, ka ziņojumi, kas rakstīti ar mēneša starpību, sakrītot gan vārdu, gan interpunkcijas skatījumā, ir neiespējami, ja rakstītāji ir divi dažādi cilvēki. Līdz ar to tiesu kolēģija secinot, ka /Valsts amatpersona/ ziņojums par notikumu ir apšaubāms pierādījums, jo nav pamata uzskatīt, ka viņš būtu sniedzis savu redzējumu par pārkāpumu.” Šajā lietā lieta tikusi izbeigta. Viņa konkrētajā situācijā pierādījumu iegūšana ir bijusi tikai pēc sūdzības iegūšanas un lietas faktiskie apstākļi bijuši līdzīgi, bet tiesa viņu sodījusi, neievērojot tiesu judikatūru un citu augstāku instanču tiesu normu tulkojumu un šaubu vērtēšanas kritērijus. CSL 43.4.pants nosakot, ka noteiktā braukšanas ātruma ievērošanu kontrolē Valsts policija ar šim nolūkam paredzētām mērierīcēm. Ministru kabineta 2005.gada 28.jūnija noteikumi Nr.455 ,,Kārtība, kādā tiek veikta mērīšanas līdzekļu tipa apstiprināšana, pirmreizēja verificēšana un tirgus uzraudzība**”**, 2006.gada 5.decembra Ministru kabineta noteikumu Nr.981 ,,Noteikumi par mērīšanas līdzekļu verificēšanu, verificēšanas sertifikātiem un verificēšanas atzīmēm**”** nosaka konkrētas prasības, kas jāievēro, lai ātruma mērierīces varētu izmantot transportlīdzekļu ātruma kontrolei. Saskaņā ar Valsts policijas 2010.gada 22.februāra noteikumiem Nr.5 100.punktu norīkojums kontrolē transportlīdzekļa braukšanas ātrumu ar šim nolūkam paredzēto braukšanas ātruma kontroles mērierīci. Administratīvā pārkāpuma protokolā esot norādīts, ka ātrums konstatēts ar video radaru Genesis II Select Nr.G2S Nr.18645. Ja nav

šāda ātruma mērīšanas iekārtas fiksēta video ieraksta, neesot iespējams pārliecināties, ka ātrumu mērīšana tiešām ir notikusi, neesot iespējams konstatēt, ka ātrums bijis fiksēts lielāks nekā ir atļauts, kā arī neesot iespējams konstatēt, ka, iespējams, fiksētais ātrums ir konstatēts tieši viņa transportlīdzeklim. Esot apšaubāma šādas ierīces verificēšana atbilstoši prasībām, kā arī šīs ierīces tehniskās spējas veikt video ierakstu un konstatēt ātrumu. Tas, ka policijai jāpierāda ierīču verifikācijas fakts, esot arī norādīts judikatūrā, proti, verifikācijas jautājums apskatīts arī Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014.gada 2.jūlija spriedumā, lietā Nr.130073613, kas stājies likumīgā spēkā. Kā jau norādījis, tad pēc viņa pieprasījuma uzrādīt ātruma mērīšanas rezultātus, policijas darbinieks /Valsts amatpersona/viņam atteicies uzrādīt ātrumu fiksēšanas mērījumu, tādējādi radot viņā vēl lielāku izbrīnu un neizpratni par viņa rīcību. Arī šeit tikušas pārkāptas viņa tiesības uz apsūdzību pamatojošo pierādījumu uzrādīšanu. Šādu pienākumu policijas darbiniekiem uzliekot normatīvais regulējums, tai skaitā Valsts policijas 2010.gada 22.februāra noteikumi Nr.5, kur skaidri un nepārprotami šādi pienākumi esot norādīti 102.punktā, kā arī 107.punktā, esot norādīts, ka policijas darbiniekam ir pienākums pēc viņa lūguma uzrādīt veikto ierakstu, ko viņam pēc vairākkārtējiem lūgumiem neuzrādīja, ko varot apliecināt gan viņa pasažieri, gan otrs policijas darbinieks, kas atradās policijas transportlīdzeklī. Esot pārkāptas viņa tiesības un esot diskriminēts arī šajā pierādījumu iegūšanas un pārbaudes procesā, kas radot pamatotas šaubas par policijas darbinieka atbilstību ieņemamajam amatam un policista statusam kā tādam. Viņš ticis apzināti aizkavēts, lai policijas darbinieki varētu realizēt savu pārākumu pār personu, kura vēlējās izmantot savas tiesības, tai skaitā sākotnēji uzzināt savu apturēšanas iemeslu, vēlāk arī apsūdzību pamatojošo pierādījumu pārbaudi. Policijas darbiniekiem esot pienākums ieslēgt videosistēmu, uzsākot dienesta pienākumu pildīšanu. Turklāt, saskaņā ar Valsts policijas 2010.gada 22.februāra noteikumu Nr.5 103.-109.punkta prasībām videosistēmu ierakstīto glabā divus mēnešus, bet ja nepiekrīt, līdz galējam lēmumam. Zemgales reģionā pārvalde savā lēmumā norādījusi, ka video ieraksts nav saglabājies tehnisku iemeslu dēļ. Pastāvot situācijai, ka viņš neesot piekritis sākotnēji pieņemtajam lēmumam, iestādei bijis pienākums glabāt pierādījumu līdz lēmuma stāšanās likumīgā spēkā, ja šo ierakstu vēlējās izmantot kā pierādījumu lietā. Konkrētajā gadījumā esot atzīstams, ka vai nu šāda ieraksta vispār nav bijis vai tajā fiksētā informācija nenorādīja uz konstatētajiem pārkāpumiem no viņa puses. Nevarot piekrist, ka ir nepieciešams konstatēt, ka **„**būtisks ir verifikācijas faktam, bet ne pierādīšanas pienākumam**”**. Attīstoties normatīvo aktu prasībām, cilvēktiesību institūtam, šaubu izslēgšanas nolūkā normatīvie akti esot veidoti tā, lai katra persona zinātu savas tiesības. Mērierīces uzrādīšana varot atrisināt strīdus jau pašā sākumā un pierādīt konstatētos faktus. Pretējā gadījumā tie esot apšaubāmi. Judikatūrā esot bijušas šādas atziņas: **„**Lai arī ātruma mērierīces rādījuma uzrādīšana tiesību normās nav paredzēta kā obligāts nosacījums, tomēr, ja persona izsaka policijas darbiniekam uzreiz pēc apturēšanas šaubas par fiksēta ātruma pareizību, policijas darbiniekam būtu lietderīgi uzreiz pēc transportlīdzekļa apturēšanas uzrādīt personai mēraparāta mērījumu ar fiksēto ātrumu, lai izslēgtu personas šaubas par mēraparāta fiksēto braukšanas ātrumu**”** *(sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 29.marta lēmumu lietā Nr.SKA-226/2007).* Minētās judikatūras atziņas Bauskas rajona tiesa neņēmusi vērā pieņemot savu spriedumu. Attiecībā par video ieraksta neveikšanu patrulēšanas laikā neesot izprotama policijas darbinieku rīcība neizdarīt video ierakstu vismaz pēc lēmuma pieņemšanas aizturēt likumpārkāpēju, lai fiksētu pārkāpuma izdarīšanas turpinājumu, sekošanas un aizturēšanas gaitu, jo Valsts policijas automašīnas, kuras ir norīkotas kontrolēt ceļu satiksmi, ir aprīkotas ar attiecīgajām iekārtām, lai precīzi un nekļūdīgi fiksētu pārkāpumu un ļautu identificēt pārkāpēju. Policijas inspektori savos dienesta ziņojumos nenorādot iemeslus, kāpēc netika veikts video ieraksts. Arī Iestāde, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu un pieņemot lēmumus, kā arī pirmās instances tiesa, nav skaidrojušas iemeslus, kāpēc netika veikts video ieraksts, kad policijas darbinieki veica ceļu satiksmes uzraudzību. Bauskas rajona tiesa neesot izvērtējusi un norādījusi, kāpēc netiek piemērota tiesu judikatūra. Minētais liekot secināt, ka konkrētajā lietā pārkāpuma izdarīšanas apstākļi nav rūpīgi noskaidroti un izvērtēti, lai arī viņš savās sūdzībās uz šiem apstākļiem konsekventi norādījis visās iepriekšējās instancēs. Ar ārējo normatīvo aktu policijas inspektoriem neesot uzlikts pienākums patruļas laikā veikt video ierakstu, kas vienlaicīgi arī privātpersonām piešķirtu tiesības pieprasīt tā veikšanu un uzrādīšanu, tomēr ar iekšējo normatīvo aktu policijas darbiniekiem šāds pienākums esot uzlikts. Lai arī tas tieši neietekmē personas vainu

administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, tomēr ievērojami atvieglo administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanu, kā arī novērš iespējamās pretrunas starp personu paskaidrojumiem un dienesta ziņojumos norādīto. Rodoties objektīvas šaubas par minēto inspektoru dienesta pienākumu pildīšanas kvalitāti, kas dodot pamatu apšaubīt to objektivitāti un neitralitāti, pildot dienesta pienākumus. Policijas darbinieks neesot pildījis savus pienākumus arī attiecībā uz protokola noformēšanu, pienākumu un tiesību izskaidrošanu, kā arī paskaidrojumu pieņemšanu. Sastādot administratīvā pārkāpumā protokolu viņš vēlējies sniegt savus paskaidrojumus, ko norādījis arī policijas darbiniekam, pēc kā viņš, laikā, kad atradies ārā pie policijas transportlīdzekļa, iedevis viņam paskaidrojuma veidlapu un teicis, lai rakstot. Policijas darbinieks neesot piedāvājis iesēsties ne viņa dienesta transportlīdzeklī, ne arī iedevis paliktni, kas bijis policista rīcībā, lai viņš varētu savus paskaidrojumus uzrakstīt, kas bijusi apzināta ņirgāšanās par viņu, proti, kā gribi, tā raksti, kaut minētajos noteikumos Nr.5 policijas darbiniekam bijis jāpiedāvā iekāpt transportlīdzeklī, lai varētu uzrakstīt paskaidrojumus, ko paredz 74.2.punkts. Policijas darbiniekam bijis pienākums, lai pieņemtu paskaidrojumus, aicināt iekāpt savā dienesta transportlīdzeklī. Viņam nekad policijas darbinieki neizskaidrojuši viņa tiesības un pienākumus, bet tikai pēc paskaidrojumu uzrakstīšanas likuši parakstīties. Policijas darbinieku sniegtajā ziņojumā arī šī informācija neatbilstot patiesībai. Administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas kā pierādījumus varot izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. Faktus, kurus saskaņā ar likumu var pierādīt tikai ar noteiktiem pierādīšanas līdzekļiem, nevar nodibināt ne ar kādiem citiem pierādīšanas līdzekļiem. Ātrumu pārkāpumu varot pierādīt tikai ar tā fiksējošās ierīces palīdzību, konkrētajā gadījumā, kad ātrums ticis fiksēts ar video radaru, tad bijis pietiekami ticami pierādīt to ar šīs ierīces ierakstu. Pierādījuma ticamība esot kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpe. To, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Nevienam no pierādījumiem neesot iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe attiecībā pret pārējiem pierādījumiem. Pierādījumi esot attiecināmi uz konkrēto administratīvā pārkāpuma lietu, ja ziņas par faktiem tieši vai netieši apstiprina administratīvā pārkāpuma lietvedībā pierādāmo apstākļu esamību vai neesamību, kā arī citu pierādījumu ticamību vai neticamību, izmantošanas iespējamību vai neiespējamību. Lai arī Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta 4.daļā nostiprināts vispārīgs princips, ka valsts pārvaldei nav savu interešu, šāds princips esot jāpiepilda ar noteiktu saturu, ņemot vērā lietas faktiskos apstākļus. Faktiskie apstākļi norādot, ka VP VRP nav ticamu, pieļaujamu un attiecināmu pierādījumu, bet tikai subjektīvs inspektora pieļāvums par fakta esamību. Ņemot vērā to, ka sods administratīvo pārkāpumu lietās pielīdzināms krimināltiesiskai sankcijai, ka izskatot administratīvo pārkāpumu lietas, jāpiemēro krimināltiesībās valdošo principu, ka visas šaubas par personas vainu ir jātulko par labu pie administratīvās atbildības saucamai personai, esot pieņemts prettiesisks lēmums. Šo viedokli pastiprinot arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas paustā nostāja, ka par krimināllietām Eiropas Cilvēktiesību konvencijas izpratnē atzīstamas arī noteiktas administratīvo lietu kategorijas, tai skaitā – administratīvās lietas par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem *(skat., piemēram, lietā Malige pret Franciju, 1998.gada 23.septembra spriedums; Rec.l998-VII, fasc.93)*, ka, lai piemērotu sodu par administratīvo pārkāpumu, jābūt pierādītai personas vainai. Saskaņā ar administratīvā procesa principu *in dubio pro civis* (visas šaubas par labu cilvēkam) pierādīšanas nastai jāgulstas pēc iespējas uz amatpersonu, un šaubu gadījumā risinājumam jābūt par labu indivīdam. Publiskajās tiesībās visas šaubas tulkojamas par labu indivīdam. Šis princips, pieņemot lēmumu, ticis ignorēts. Saskaņā ar Latvijas Republikas Satversmes 92.pantā nostiprināto nevainīguma prezumpciju, proti, ka ikviens uzskatāms par nevainīgu, iekams viņa vaina nav atzīta saskaņā ar likumu, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības, esot jābūt neapšaubāmiem un nepārprotamiem pierādījumiem, kas pierāda pārkāpuma faktu un personas vainu pārkāpuma izdarīšanā. No minētajām Satversmē nostiprinātajām pamattiesībām izrietot nevainīguma prezumpcija, proti, nevainīgums tiekot prezumēts, ja nav pierādījumu par pretējo. Līdz ar to visas saprātīgās šaubas par personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā jātulko par labu personai, kura tiek saukta pie administratīvās atbildības. LAPK 239.panta 1.daļas 1.punktā esot noteikts, ka lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā nevar iesākt, bet iesāktā lietvedība jāizbeidz, ja nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva. Neesot iesniegti pietiekami pierādījumi, kas pierādītu, ka viņš izdarījis CSN 114.punkta prasību

pārkāpumu un viņu varētu saukt pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.^{8}panta 10.daļas. Viņu nevarot saukt pie administratīvās atbildības, kas paredzēta LAPK 149.^{4}panta 8.daļā, jo transportlīdzekļa atstāšana bijusi saistīta ar savu tiesību noskaidrošanu, apturēšanas iemesla noskaidrošanu un amatpersonas datu noskaidrošanu. Policijas darbinieks izaicinājis veikt šādas darbības. Ja policijas darbinieks būtu izpildījis savus pienākumus, tad viņš būtu izpildījis savus pienākumus un konflikta viņu starpā nebūtu. Viņam neesot bijis jāzīlē par iemesliem viņa apturēšanai, ko viņš noskaidrojis tikai pēc sarunas ar policijas darbinieku, un viņam neesot bijis vairākkārtēji jālūdzas uzrādīt viņam braukšanas ātrumu. Savukārt tiesa savā spriedumā norādījusi, ka **„**Tiesa nekonstatē, ka konkrētajā situācijā Iesniedzējs būtu rīkojies galējās nepieciešamības stāvoklī vai nepieciešamās aizstāvēšanās stāvoklī, kad atbilstoši LAPK 17. un 18.pantam persona nav saucama pie administratīvās atbildības.**"**. Viņa darbības esot maznozīmīgas un atzīstamas par tādām, kur sliktākajā gadījumā varētu piemērot LAPK 21.panta nosacījumus un aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu un lietvedību šajā daļā izbeigt. LAPK 272.pants nosakot, ka institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvas atbildības, un citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. LAPK 274.pantā esot noteikts amatpersonas sastādītā lēmuma saturs. Saskaņā ar šī panta 2.daļas 6.punktu lēmumā jānorāda faktisko un tiesisko apstākļu konstatējums. Tiesisko apstākļu skaidrojums norādīts iekavās – pierādījumi, uz kuriem pamatoti secinājumi, un argumenti, uz kuru pamata pierādījumi noraidīti. Faktisko apstākļu skaidrojums atrodams, piemēram, 2009.gada 28.maija Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta lēmumā lietā Nr.SKK-84-09: „Ar jēdzienu „Noziedzīgā nodarījuma faktiskie apstākļi**"** jāsaprot noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas laiks, vieta, izdarīšanas veids, apsūdzētā vainas forma, motīvi, noziedzīgā nodarījuma sekas.**"** LAPK sakopoti administratīvo pārkāpumu sastāvi, kuru sankcijās paredzēti piemērojamie administratīvie sodi. Tādējādi LAPK paredzētajā kārtībā izskatāmās lietas pēc būtības pielīdzināmas kriminālprocesam. Saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1995.gada 23.oktobra spriedumu lietā „*Pfarmeier vs Austria***"** (Aplication No 16841/90) administratīvo pārkāpumu lietās privātpersonai ir tiesības uz tādām pašām procesuālajām garantijām lietas izskatīšanā kā kriminālprocesā, jo administratīvajam sodam ir krimināltiesisks raksturs. Eiropas Cilvēktiesību tiesas ieskatā, izskatot tādas lietas, jāņem vērā kriminālprocesam pietuvināts standarts. Apkopojot iepriekš teikto, vēloties norādīt, ka viņa vaina administratīvo pārkāpuma protokolā norādīto darbību izdarīšanā nav pierādīta normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā un viņa tiesības ir aizskartas, jo viņa izteiktās šaubas un atsaukšanās uz judikatūru vispār neesot ņemtas vērā, tās neesot analizētas un vērstas tikai uz policijas darbinieku neprofesionālās darbības atzīšanu par pareizu, nolūkā ar visiem līdzekļiem attaisnot savu rīcību, neatzīstot savas kļūdas, kas nepieļaujot lietvedību šajā lietā *(lietas 51.-58.lapa)*.

Rakstveida procesā izskatījusi apelācijas sūdzību, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi apelācijas sūdzībā minētos motīvus, Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums ir atstājams negrozīts, bet /pers. A/ apelācijas sūdzība noraidāma.

Apelācijas instances tiesa uzskata, ka nav pamata apšaubīt ceļu policijas darbinieka ziņojumu gan daļā par administratīvā pārkāpuma fiksēšanas apstākļiem /pers. A/, gan arī daļā par to, ka ātruma nofiksēšanas laikā nekas nav traucējis fiksēt automobiļa ātrumu *(lietas 20.-21.lapa)*.

Ievērojot to, ka tieši /Valsts amatpersona/ aktīvi iesaistījās administratīvā pārkāpuma fiksēšanā, tostarp apstādināja /pers. A/ vadīto automobili, sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu, norādot tajā gan video radaru un tā numuru, gan arī ar to fiksēto pārkāpumu un tā izdarīšanas vietu, apelācijas instances tiesas ieskatā, loģiski, ka /Valsts amatpersona/ ziņojums par notikuma apstākļiem ir izvērstāks par /Valsts amatpersona/ ziņojumu *(lietas 20.-21., 22.lapa)*.

Tiesu kolēģija pievienojas pirmās instances tiesas spriedumā norādītajai atziņai, ka ziņojumu sniegšana aptuveni 3 nedēļas pēc notikuma nav uzskatāma par pārāk ilgu laiku pēc notikuma.

Saskaņā ar juridiskajā literatūrā izteiktu viedokli policistu liecībām un paskaidrojumiem ir augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policists sniedzis nepatiesu liecību vai ziņojumu, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi *(sk.: Litvins G., Aperāne K. Administratīvā pārkāpuma lietvedība ceļu satiksmē. – Sabiedriskās politikas centrs Providus, 2010, 37.lpp., www.providus.lv)*.

Turklāt, kā savulaik norādījusi Administratīvā apgabaltiesa, lai gan policijas darbinieku liecības pašas par sevi nav uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tomēr policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi *(sk. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra spriedumu lietā AA13-05/5; 2005.gada 9.decembra spriedumu lietā Nr.666-05/5)*.

Apelācijas instances tiesa iepriekš norādītajos apstākļos piešķir augstu ticamības pakāpi ceļu policijas darbinieku /Valsts amatpersona/ un /Valsts amatpersona/ ziņojumos sniegtajai informācijai, jo konstatē, ka saistībā ar policijas darbinieku sniegto ziņojumu lietā faktiski vērā ņemamais /pers. A/ pretarguments ir tas, ka viņa pārkāpumu neapstiprina videoieraksts.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka saskaņā ar LAPK 243. un 243.^{1}panta noteikumiem videouzņemšanas rezultātā iegūtais materiāls var būt tikai viens no pierādījumiem, un tas nav uzskatāms par galveno. Tas, ka tehnisku iemeslu dēļ video ieraksta materiāls nav saglabājies *(lietas 13.lapa)*, konkrētajos apstākļos pats par sevi nav pamats atziņai, ka nav pierādīts /pers. A/ administratīvais pārkāpums.

Apelācijas instances tiesa, tāpat kā Bauskas rajona tiesa, nesaskata nekādu pamatu ceļu policijas darbiniekiem konstatēt ātruma pārkāpumu, apstādināt /pers. A/ vadīto automobili un sastādīt par braukšanas ātruma pārkāpumu administratīvā pārkāpuma protokolu, ja /pers. A/ nebūtu izdarījis policijas darbinieku fiksēto pārkāpumu.

Administratīvā pārkāpuma lietā nav nekādu ziņu par to, ka ceļu policijas darbinieks /Valsts amatpersona/ būtu personīgi ieinteresēts apturēt un sodīt tieši /pers. A/.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka atbilstoši Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta judikatūrai, kas savukārt veidojusies, pamatojoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet tai nav pienākums detalizēti atrunāt spriedumā jebkuru argumentu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa *(sk., piemēram, Senāta 2004.gada 23.novembra spriedumu lietā Nr.SKA-216, 2006.gada 28.februāra spriedumu lietā Nr.SKA-54 un 2005.gada 11.oktobra lēmumu lietā Nr.SKA-292)*.

Turklāt tiesu kolēģija konstatē, ka apelācijas sūdzībā pamatā ir atkārtoti Bauskas rajona tiesai adresētajā sūdzībā izklāstītie argumenti *(lietas 3.-5.lapa)*, atstājot bez jebkādas ievērības Bauskas rajona tiesas spriedumā sniegto motivāciju par tiem *(lietas 44.-48.lapa; sprieduma 9.-13.lapa)*.

Apelācijas instances tiesa, izvērtējot Bauskas rajona tiesas sprieduma motivāciju, atzīst, ka pirmās instances tiesa pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, un pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams. Tādēļ apelācijas instances tiesa saskaņā ar LAPK 289.^{13}panta 3.daļu pievienojas Bauskas rajona tiesas sprieduma motivācijai un uzskata, ka šajā nolēmumā turpmāk nav nepieciešams atkārtot VP ZRP priekšnieka vietnieka /Valsts amatpersona/ 2014.gada 4.septembra lēmumā un pirmās instances tiesas spriedumā minētos argumentus un atzinumus.

Apstākļi, ka policijas darbinieks nav uzaicinājis pārkāpēju iesēsties rakstīt paskaidrojumu dienesta automobilī, ka nav piedāvājis paliktni, kas bijis policijas darbinieka rīcībā, nekādā ziņā neietekmē ne pārkāpuma izdarīšanas apstākļus, ne tā juridisko kvalifikāciju ne arī par to /pers. A/ noteikto sodu. Minēto neietekmē arī /pers. A/ paustais viedoklis par to, ka policijas darbinieks, viņaprāt, ir rīkojies neprofesionāli.

Ievērojot to, ka sods konkrētajā likuma normā ir paredzēts par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 31 kilometra stundā līdz 40 kilometriem stundā, nav atzīstama par būtisku neprecizitāti administratīvā pārkāpuma protokolā norādītā video radara iespējamā kļūda „$^{+}_{-}$ 3%” *(lietas 19.lapa)*, kas Iestādes lēmumā, ievērojot mērierīces verifikācijas sertifikātā rakstīto, pēc būtības pareizi norādīta „$^{+}_{-}$ 3 km/h” *(lietas 13.lapa)*, bet faktiski, konstatējams, ka atbilstoši ierīces verifikācijas sertifikātā rakstītajam maksimālā kļūda konkrētajos apstākļos pieļaujama „+ 3 km/h” *(lietas 24.lapa)*.

Vienlaikus atzīmējams, ka no /pers. A/ paskaidrojuma, kas sniegts administratīvā pārkāpuma protokolā, redzams, ka pēc tam, kad viņš apstādināts un viņam paziņots, ka pārkāpis atļauto braukšanas ātrumu, viņš gājis noskaidrot, kur fiksēts viņa pārkāpums, kā arī „pilsoņa, kurš vadījis policijas automašīnu” vārdu un uzvārdu. Saņēmis atbildi, ka par uzdotiem jautājumiem atbilde nav jāsniedz. Viņš uzliktajam sodam, pārkāpumam nepiekrīt *(lietas 19.lapa)*.

Apelācijas instances tiesai ir pamats atzīt, ka, rakstot paskaidrojumu, /pers. A/ jau bija zināms administratīvā protokola saturs, tostarp policijas darbinieka vārds un uzvārds, kā arī mērierīce, ar kuru fiksēts pārkāpums, jo /pers. A/ savu paskaidrojumu sniedzis, to pašrocīgi, neviena netraucēts, ierakstot administratīvā pārkāpuma protokola veidlapā, turklāt norādīja, ka uzliktajam sodam, pārkāpumam nepiekrīt.

Šādos apstākļos protokolā pārkāpēja ierakstītā norāde par to, ka policijas darbinieks nav nosaucis savu vārdu un uzvārdu, kā arī nav norādījis, kur fiksēts pārkāpums un kāds tas ir, ir atzīstama par formālu un rakstītu, sākotnēji formulējot savu aizstāvības pozīciju.

Tiesu kolēģijai ir pamats ticēt /Valsts amatpersona/ ziņojumā norādītajai informācijai arī par to, ka uz piedāvājumu apskatīt viņa fiksēto braukšanas ātrumu /pers. A/ atteicis, ka neskatīsies. Ievērojama policijas darbinieka ziņojumā pieminētā informācija, ka /pers. A/, administratīvā pārkāpuma protokola veidlapā rakstot paskaidrojumu, konsultējies pa tālruni *(lietas 21.lapa)*.

Apelācijas instances tiesai nav iebildumu pret tiesu nolēmumos ierakstītajiem atzinumiem, izskatot konkrētus administratīvus pārkāpumus, tostarp atzinumam, kas pausts Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijas 2014.gada 22.oktobra nolēmumā lietā Nr.128035214, Administratīvā apgabaltiesa savā 2009.gada 15.decembra spriedumā lietā Nr. A42499107 vai arī Vidzemes apgabaltiesas 2014.gada 4.novembra lēmumā lietā Nr.108001814 par to, ka patiešām nevainīga persona varētu būt ieinteresēta uzreiz tūlīt pēc pārkāpuma sniegt patieso lietas apstākļu izklāstu sīkā paskaidrojumā. Vienlaikus tiesu kolēģija uzskata, ka fakts, ka persona šādu paskaidrojumu nesniedz, pats par sevi nevar būt pamats atzinumam, ka šī persona ir vainīga pārkāpuma izdarīšanā.

Vienlaikus tiesu kolēģija neuzskata, ka konkrētajā gadījumā mehāniski būtu piemērojamas apelācijas sūdzības iesniedzēja pieminētajos tiesu nolēmumos paustās atziņas, it īpaši apstākļos, kad katrs no šiem nolēmumiem ir taisīts par atšķirīgiem no izpētāmā gadījuma tiesiskajiem apstākļiem. Turklāt šajos apelācijas sūdzības iesniedzēja minētajos gadījumos varētu būt norāde uz veidojošos tiesu praksi, neviz uz judikatūru.

Šajā sakarā apelācijas instances tiesa uzskata par nepieciešamu vien norādīt, ka /pers. A/ sākotnējais sniegtais paskaidrojums nebūt nav atzīstams par patieso lietas apstākļu sīku izklāstu, it īpaši, ja par lietas apstākļiem tajā nav atrodama

neviena norāde.

Kas attiecas uz Latgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2013.gada 27.decembra spriedumu lietā Nr.12025613, Zemgales apgabaltiesas Aizkraukles tiesu namam pieejamie resursi neļāva tādu sameklēt, vienlaikus, kā jau šajā nolēmumā norādīts iepriekš, arī apelācijas instances tiesa neuzskata, ka ziņojumu sniegšana aptuveni 3 nedēļas pēc notikuma būtu uzskatāma par pārāk ilgu laiku pēc notikuma.

Arī Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijas 2014.gada 11.jūlija spriedumā lietā Nr.127034713 paustās atziņas neattiecas uz izskatāmo gadījumu, jo apelācijas instances tiesa uzskata, ka /pers. A/ vaina viņam inkriminēto administratīvo pārkāpumu izdarīšanā ir pierādīta un tiesu kolēģijai nerodas saprātīgas šaubas par viņa vainīgumu.

Vidzemes apgabaltiesas 2014.gada 4.novembra lēmumā lietā Nr.108001814 faktiski nav analizēta līdzīga situācija, jo izskatāmajā lietā nav konstatēts, ka pirms /pers. A/, vai arī aiz viņa vadītā automobiļa brauktu vēl kāda automašīna tajā pašā virzienā.

Lai arī apgabaltiesa neatrada arī Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 29.marta lēmumu lietā Nr.SKA-226/2007, apelācijas instances tiesa pilnībā pievienojas atziņai, ka ātruma mērierīces rādījuma uzrādīšana tiesību normās nav paredzēta kā obligāts nosacījums, tomēr, ja persona izsaka policijas darbiniekam uzreiz pēc apturēšanas šaubas par fiksēta ātruma pareizību, policijas darbiniekam būtu lietderīgi uzreiz pēc transportlīdzekļa apturēšanas uzrādīt personai mēraparāta mērījumu ar fiksēto ātrumu, lai izslēgtu personas šaubas par mēraparāta fiksēto braukšanas ātrumu.

Ievērojams, ka konkrētajos apstākļos /pers. A/ nav izteicis šaubas par fiksētā ātruma pareizību, vien norādījis, ka nepiekrīt pārkāpumam.

Visbeidzot, apelācijas instances tiesas ieskatā, apstākļos, kad ātruma pārkāpumu ar verificētu mērierīci ir fiksējuši ceļu policijas darbinieki, fakts, ka pārkāpējam netika uzrādīts radara mērījums, ko apstiprinātu arī liecinieku liecības, nenorāda, ka pārkāpums nav bijis.

Turklāt saskaņā ar LAPK 260.panta 1.daļu pie administratīvās atbildības sauktās personas pienākumi ir noteiktā laikā ierasties procesa veikšanai pilnvarotas amatpersonas norādītajā vietā, nekavēt un netraucēt administratīvā pārkāpuma lietas norisi, kā arī ievērot noteikto kārtību procesuālo darbību veikšanas laikā, bet nav noteikts pienākums aicināt uz tiesas sēdi lieciniekus.

Saskaņā ar LAPK 260.panta 2.daļā noteikto personai, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir tiesības izteikt lūgumus.

LAPK 289.^{6} panta 1.daļā noteikts, ka rajona (pilsētas) tiesa administratīvā pārkāpuma lietu izskata rakstveida procesā. Rajona (pilsētas) tiesa mutvārdu procesu nosaka pēc savas iniciatīvas vai tad, ja to lūdz persona, kura saukta pie administratīvās atbildības, cietušais vai prokurors. Rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšana notiek, nerīkojot tiesas sēdi. Izskatot lietu rakstveida procesā, nolēmumu tiesa pieņem uz lietā esošo dokumentu pamata.

Iepriekšējā rindkopā minētā panta 4.daļā noteikts, ka par lietas izskatīšanas vietu un laiku lietas dalībniekiem paziņo ne vēlāk kā divas nedēļas pirms noteiktās tiesas sēdes. Izskatot lietu rakstveida procesā, tiesnesis nosaka dienu, ar kuru nolēmums būs pieejams tiesas kancelejā, kā arī vismaz divas nedēļas ilgu termiņu, līdz kuram administratīvā pārkāpuma lietas dalībnieki var iesniegt paskaidrojumus, pieteikt noraidījumu, lūgt izskatīt lietu tiesas sēdē, kā arī iesniegt citus ar lietas izskatīšanu saistītus pieteikumus vai lūgumus.

Konstatējams, ka pirmās instances tiesa ir izpildījusi šos likumā minētos nosacījumus,

izskaidrojot tiesības lūgt izskatīt lietu tiesas sēdē. kā arī pieteikt citus ar lietas izskatīšanu saistītus lūgumus *(lietas 35.lapa)*. Savukārt /pers. A/ līdz lietas izskatīšanai nav iesniedzis lūgumus izskatīt lietu tiesas sēdē, aicināt uz tiesas sēdi lieciniekus.
Šādi lūgumi nav izteikti arī apelācijas instances tiesai.
Norādītajos apstākļos nav pamatoti apelācijas sūdzības iesniedzēja izteiktie pārmetumi par to, ka tiesai bijis jāizskaidro sekas, kādas iestājas, ja viņš lieciniekus neaicina, ka konkrētajā lietā tiesa varējusi izskatīt lietu tiesas sēdē.

Iepriekš norādītajos apstākļos jautājums saistībā ar LAPK 149.^{4}panta 8.daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma maznozīmīgumu, ka tas atzīstams par tādu, kur varētu piemērot LAPK 21.panta nosacījumus un aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu, un lietvedību šajā daļā izbeigt nav izskatāms, jo saskaņā ar LAPK 35.panta 2.daļā noteikto, ja persona ir izdarījusi vairākus administratīvos pārkāpumus, kas konstatēti vienlaicīgi, un tos izskata viena un tā pati institūcija (amatpersona), administratīvais sods tiek uzlikts tās sankcijas ietvaros, kura ir paredzēta par smagāko pārkāpumu, konkrētajos apstākļos – par LAPK 149.^{8}panta 10.daļā paredzēto.

Ņemot vērā iepriekš minēto un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{22} pantu, Zemgales apgabaltiesa

n o s p r i e d a

Bauskas rajona tiesas 2015.gada 14.janvāra spriedumu atstāt negrozītu, bet /pers. A/ iesniegto apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnesis referents V.Sprudzāns

Tiesneši E.Lenšs

V.Donāns